

Parantez

— ferda'ca · 18 Şubat 2014

İçimdeki ben'e dokunurken bugün
Rüzgarın eli savruldu sahte nefesimde.
Düşüncelerimin önem kazanmadığı anda
Çılgınlıklarım yankılandı boşluklarda...

Var oluşun mayasında gözüm toprağı seçmeden
Seçilerek dünyaya geldik nedenini bilmeden.,
Ana rahmine düştük... bir noktadan küçüktük,
Bir hiçtik, yoklukta var olduk
Var olmaya çalışırken yok olduk biz...

Yokluk ile varlık arasında kendimizi aşamadık biz kimiz?
Soğuk bir gecede yıprandı yüzlerimiz
Ayrılmanın ve geride kalmanın acısıydı hüznlerimiz
Mermer taşına yazılan acılardan kalma izlerde,
Su üstüne atılan imzalardık hepimiz...

Geçip giden zaman değil bizleriz...
Bilinmeyene adım atar,bilineni kaydederiz...
Aynı çemberde dönüp duran kaderlerimizde,
Doğum ile açılıp,ölüm ile kapanan paranteziz...
Sonsuzluk iksirini içmeye hazırlanan bedenlerimiz...
Doğum ile başlayan yaşamda ölüm ile çoktan yüzleşti...
Sıçrayış anı gibiydi ölümle eşitlenen yaşam çizgimiz....

Ferda Özsoy

Yorumu ile şiirime ses olan sayın Hasan Dağ beyefendiye çok teşekkür ederim.Sonsuz saygılar sunuyorum efendim.